

[Frandsen.]

meningen, at ganske uanset hvilken type virksomhed der er tale om, hvilken form for produktion der foretages, og under hvilken former den foretages, skal der ydes lån. Det må være rimeligt, at vi fra samfundets side siger, at visse typer virksomheder skal have større lån end andre, for dem er vi interesseret i at prioritere højest. Der kan være tale om, at nogle virksomheder ikke er tilstrækkeligt miljø- og sikkerhedsbetonede, og derfor må man også anlægge andre kriterier over for dem.

I øjeblikket anlægges kriterierne alene af finansieringsinstitutter og banker, og det vil altså sige efter rene profitinteresser. Dér mener vi altså, det er vigtigt, at det bliver efter samfundets interesser, og at det netop bliver pointeret, at det er folketinget og regeringen, der har ansvaret for dem. Det er nu engang folketinget og regeringen, der har ansvaret for den øvrige økonomiske politik her i landet, og så er det lidt underligt, at man lader mere eller mindre stå til med hensyn til en meget stor del, som kontrolleres af bankerne og andre finansieringsinstitutter. Det er ting, som allerede stod i socialdemokratiets 4 års program, men som vi altså ikke rigtig har set noget til siden.

Hvad der også videre står om i socialdemokratiets 4 års program, og som vi også kan tilslutte os, men som vi heller ikke har set noget til, er en samfundsejret investeringsbank. Der står også, at man ønsker investeringsafgifter på bankfilialer, forsikringsselskabers byggerier og sådan noget, så at man undgår for meget prestigebyggeri.

Der står videre, at man ønsker en effektivisering af monopollovgivningen; det er ting, man har talt om, men bare ikke gjort noget ved. Og dér er altså spørgsmålet: kan vi regne med, at regeringen vil gøre noget dér? Vi skal i hvert tilfælde nok minde regeringen om det fremover, og den vil få vores støtte, når engang forslagene bliver fremsat.

Det vil altså sige, at socialdemokratiet på det tidspunkt tydeligt sagde, at det er ikke alene et spørgsmål om, at det offentlige bruger for mange penge, det er mere et spørgsmål om, at investeringerne skal anvendes rigtigt. Der er desværre ikke så forfærdelig meget af det i ministerens redegørelse, men mere om, at det offentlige bruger

for mange penge. Og talen om et pusterum, der nu er påkrævet med hensyn til øgede udgifter også på det sociale område, synes vi ikke rigtig harmonerer med det, man tidligere sagde.

Fra socialistisk folkepartis side kan vi sige, at vi er klar over, at der er en række ting omkring det offentlige udgifter, som nøjere kan undersøges, og vi kan begrænse visse ting. Men at sige, at det nu er dér, der alene skal bremses, og at det ikke også er med hensyn til erhvervslivet og med sikring af, at de penge, som findes i erhvervslivet og alene dirigeres næsten af erhvervslivet, ikke også skal ind under den almindelige kontrol, det kan vi ikke acceptere. Og når man nu taler om et pusterum også på det sociale område, virker det lidt underligt mindre end et halvt år efter vores indtræden i EF, hvor man netop fremhævede, at en forudsætning for fortsat social fremgang var, at vi trådte ind i EF, og hvor man fremhævede, at de økonomiske gevinster, vi ville få af vores indtræden i EF, ville medføre øget social fremgang.

Erhvervsorganisationer og også partier her i folketinget har angrebet regeringen for de tanker, den har fremlagt omkring økonomisk demokrati. Dertil kan jeg sige — vi skal selvfølgelig ikke nu have den debat derom, som vi tidligere har haft her i folketinget — at de angreb, som er kommet fra forskellige erhvervsorganisationers side og fra visse partiers side, kan vi fra socialistisk folkeparti ikke dele. De ting, som vi har imod regeringens tanker omkring økonomisk demokrati, går i en anden retning.

Når handelsministeren i redegørelsen siger, at forslaget til ØD har det dobbelte sigte at sikre den nødvendige kapitalopsparing i virksomhederne og samtidig skabe et bredere fundament i ejermæssig henseende, så må vi sige, at nok er det rimeligt at se på at få en større opsparing til erhvervslivet, men der må da kun være tale om en opsparing, som nu skal være kollektiv i stedet for at være privat opsparing. Hvis tankerne omkring ØD skal medføre en større løntilbageholdenhed — for der kan jo være tale om, at hvis opsparingen øges, skal lønmodtagerne vise tilbageholdenhed — ja, så kan vi ikke acceptere det. Derfor er vores målsætning omkring en demokratisering af økonomien, omkring en lønmodtagerfond, at det